

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **S. R.**, zastoupena Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno-střed, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7 (dříve Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Brno, se sídlem Kopečná 3, Brno), o žalobě proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Brno, ze dne 16. 9. 2008, čj. CPBR-18996/ČJ-2008-61PB-CI, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2010, čj. 36 Az 39/2008 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně požádala dne 18. 8. 2008 o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorát cizinecké policie Brno, rozhodla vízum neudělit. O tom pořídila dne 16. 9. 2008 záznam do spisu pod čj. CPBR-18996/ČJ-2008-61PB-CI.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Ten ji v záhlaví uvedeným rozhodnutím odmítl na základě § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení

s § 68 písm. e) s. ř. s. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí o neudělení víza jsou dle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyloučena ze soudního přezkumu.

[3] Proti rozhodnutí krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nezákonnost a protiústavnost rozhodnutí krajského soudu. Je toho názoru, že již samotná výluka soudního přezkumu podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců porušuje právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Pokud cizinec na území ČR pobývá, přichází v úvahu i reálné ohrožení jeho ústavních práv. Proto nelze rozhodnutí o neudělení víza vyloučit ze soudního přezkumu. Dále se brání zejména tím, že doložila stanovisko Ministerstva vnitra o nemožnosti vycestování do země jejího původu, tedy státními orgány ČR uznanou hrozbu závažné újmy ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[4] S názorem stěžovatelky o protiústavnosti § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se 1. senát Nejvyššího správního soudu plně ztotožnil. Proto dne 20. 4. 2011 předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění zákona č. 427/2010 Sb., resp. na vyslovení protiústavnosti § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 31. 12. 2010. O návrhu rozhodl Ústavní soud dne 24. 4. 2012 nálezem sp. zn. Pl. ÚS 23/11 tak, že návrh na zrušení § 171 písm. a) odmítl a návrh na vyslovení protiústavnosti § 171 odst. 1 písm. a), ve znění do 31. 12. 2010, zamítl.

[5] Nejvyšší správní soud následně vydal dne 1. 6. 2012 usnesení čj. 1 As 85/2010 – 142, podle něhož se v řízení ve věci pokračuje. Současně uvědomil účastníky řízení, že mají možnost se k věci vyjádřit, s tím, že jinak je soud připraven o věci rozhodnout. Účastníci se v soudem stanovené lhůtě nijak nevyjádřili.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] V podstatě jedinou kasační námitkou je přesvědčení stěžovatelky o protiústavnosti výluky ze soudního přezkumu vízových rozhodnutí. Stěžovatelka dovozovala protiústavnost § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 31. 12. 2010. S tímto se zdejší soud ztotožnil a věc předložil k posouzení Ústavnímu soudu. Ústavní soud ovšem tomuto názoru nepřisvědčil, a návrh na vyslovení protiústavnosti § 171 odst. 1 písm. a) zamítl. Tímto závěrem je Nejvyšší správní soud vázán (čl. 89 odst. 2 Ústavy).

[9] Stěžovatelku je proto nutno odkázat na závěry Ústavního soudu v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 23/11. Podle nich přímým důsledkem neudělení víza není nucený návrat do domovského státu a s ním spojené riziko špatného zacházení či újmy. K tomu směřuje až rozhodnutí o správním vyhoštění, které soudně přezkoumatelné je. Ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že by byl žalobce nějak omezen v námitkách stran okolností neudělení víza. I zjištěné pochybení správního orgánu při neudělení víza může založit procesní úspěch žalobce (bod 30 nálezu). Podstatné je, že rozhodnutí o vyhoštění jako finální akt,

který je skutečně reálně způsobilý zasáhnout některé z kategorie základních práv, může cizinec nechat podrobit kontrole nezávislého soudu (bod 31). Do soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země. Samotné neudělení víza tento efekt nemá (bod 32).

[10] Nejvyšší správní soud opakuje, že je těmito závěry vázán. Z tohoto důvodu nemůže posuzovat ani věcné výhrady stěžovatelky vůči neudělení víza, neboť tento akt není soudně přezkoumatelný [viz na věc aplikovatelný § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Proto nemohl než dospět k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Kasační stížnost proto zamítl dle § 110 odst. 1 s. ř. s. Usnesení krajského soudu je v souladu s ústavním pořádkem i zákonem.

[11] S ohledem na přechod pravomoci původně žalovaného správního orgánu k 1. 1. 2011 soud označil jako žalovaného v řízení o kasační stížnosti Ministerstvo vnitra. Na to přešla odpovídající pravomoc původně žalovaného správního orgánu rozhodovat o žádostech o dlouhodobá víza (§ 33 zákona o pobytu cizinců, v nyní účinném znění, ve spojení s čl. II zákona č. 427/2010 Sb.).

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v tomto řízení úspěšný, žádné náklady převyšující jeho obvyklou administrativní činnost nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu